

esse trinitatē uouim⁹ qd sit trinitas. quia nouimus quid sint tria. sed non hoc diligimus. Nam id ubi volumus facile habem⁹: ut alia omittā: vel micando digitis tribus: an uero diligimus: nō qd omnis trinitas: s; qd trinitas deus: Hoc igitur diligimus in trinitate: qd de⁹ ē sed deū nullū aliū uidimus aut nouimus: qz vnus est deus: ille solus quē nōdum uidim⁹. et credēdo diligimus. Sed ex qua rerū notarum similitudine vel cōparatione credam⁹. qd etiā nōdū notū deū diligamus: h; querit.

Quid in sanctis q̄s nō uidim⁹ diligam⁹.

Edi ergo mecū: et **Ca. VI**

consideremus cur diligamus apostolum. Nūquid nam ppter humanam speciem quā notissimā habemus: eo qd credimus eum hoīem fuisse: nō vtiq; Alioq; nūc nō est quē diligam⁹: qū qdem hō ille iam nō est. Nā em̄ eius a corpore separata ē. S; id qd in illo amamus: etiā nūc uiuere credimus. Amamus em̄ animū iustū. Ex qua ergo generali aut speciali regula: nisi quia scimus: et qd sit anim⁹: et qd sit iustus: Et anim⁹ quidem qd sit: nō incongrue nos dicim⁹ idō nosse: qz et nos habem⁹ animū. Neq; em̄ vnq; oculis uidimus: et ex similitudine visorū pluriū: notionē generalē specialem uel pcepimus. sed potius ut dixi. quia et nos habem⁹. Quid em̄ tam intime scitur. seq; ipm̄ eē sentit. q; id quo etiā cetera sentiunt. id est ipse animus: Nam et mot⁹ corporū q̄bus. pter nos alios uiuere sentimus. ex nostra similitudine agnoscim⁹. quia et nos ita mouemus corpus uiuendo. sicut illa corpora moueri aduertimus. Neq; em̄ cum corpus uiuū mouetur. apitur vlla via oculis nostris ad vidēdū animū. rem scz que oculis videri nō pōt. sed illi molī aliqd in esse sentim⁹ quale nob inest ad mouendum similiter molē nostrā: quod est vita et anima. Neq; em̄ quasi humane prudentie rōnisq; ppiū est. Et bestie q̄pe sentiunt uiuere: nō tñ seipsas. sed etiam seiniuem atq; alterutrū et nos ipsos. Nec aīas nostras vident. s; ex moribus corporis. idq; statū et facillime quadā cōspiratiōe naturali: Animum igitur cuiuslibet ex nostro nouimus. et ex nostro credimus quem nouimus. Non em̄ tñ sentim⁹ aīm s; etiā scire possum⁹ qd sit aīm. cōsideratiōe nr̄i. habem⁹ em̄ aīm. S; qd sit iustus vñ nouim⁹. Dixeram⁹ em̄ nos aplm̄ nō alia cā diligere nisi qd sit iustus aīm. Nouimus igitur qd sit iust⁹: sic qd anim⁹. s; quid sit animus ut dictū est nouim⁹ ex nobis inest ei animus nobis. quid aut sit iustus vñ nouimus. si

iusti nō sumus. **¶** Si nemo nouit qd sit iustus. nisi qd iustus ē: nemo diligit iustū nisi iust⁹. Nemo em̄ potest diligit quem iustum esse credit ob h; ipm̄. qz iustū esse credit si qd sit iustus ignorat. Scdm̄ qd supius demonstrauim⁹. neminē diligit qd credit et nō videt: nisi ex aliqua regula noticie generalis siue sp̄alis. Ac p hoc si nō diligit iustū nisi iustus: quō uolet qsq; iustus eē qd nōdū ē: Nō ei uult qsq; esse qd nōdū diligit. Et aut sit iust⁹ qd nōdū ē ualeat vtiq; iustus eē. ut aut uelit diligit iustū. diligit igitur iustū. et qd nōdū iust⁹ ē. Dilige aut iustū nō pōt. si qd sit iust⁹ ignorat. Proinde nouit qd sit iust⁹. et qd nōdū ē. ubi igitur nouit. nō oculis uidit. An vllū corp⁹ iustū uelut albū aut nigrū. aut qdā. aut rotūdū q̄s h; dixerit ac oculi nō uidit nisi corpora. Iust⁹ aut i hoīe nō ē. nisi aīm⁹: Et cū hō iust⁹ dicit. ex aīo dicit. nō ex corpore. Est ei qdā pulchritudo animi iusticia q̄ pulchri s; hoīes. pleriq; etiā qd corpore distorti atq; deformes s; sicut ei aīmus nō uidet oculis. ita nec pulchritudo eius. Ubi igitur nouit qd sit iust⁹ qd nōdū ē. atq; ut sit diligit iustū. An signa qdā p motū corporis emicant. q̄bus ille aut ille hō esse iustus apparet. S; vñ nouit illa signa eē aī iusti. nesciēs quid oīno sit iust⁹: Nouit igitur. Sed ubi nouim⁹ qd sit iustus. etiam cum iusti nondum sumus. si extra nos nouimus. in corpore aliquo nouimus sed non est ista res corporis. In nobis igitur nouimus. quid sit iustus. Non enim alibi hoc inuenio cum quero ut hoc eloquar. nisi apud me ipsum. Et si interrogem aliud quid sit iustus apud seipsum querit quid respondeat. et quisquis hinc uerum respondere potuit. apud seipsum quid responderet inuenit. Et carthaginem quidem cum eloqui uolo. apud me ipsum quero ut eloquar. et apud me ipsum inuenio phantasia carthaginis. Sed eam p corpus accepi id est per corporis sensum. quoniam presens in ea corpore sui. et eam uidi atq; sensi. memoriaq; retinui. ut apud me inuenirem de illa uerbum. cum eam uellem dicere. Ipsa enim phantasia eius in memoria mea uerbum eius. non sonus iste trisyllabus. cum carthago nominatur. uel etiam cum tacere nomen ipsum per spacia temporum cogitat. sed illud quod in animo meo cerno. cum hoc trisyllabum uoce profero. uel anteq; proferam. Sic et alexandriam cum eloqui uolo quam nunq; uidi. presto est apud me phantasia ei⁹. Cum enim a multis audissem et credidisset magnam esse illam urbem. sicut mihi narrari potuit fixi aīo meo imaginē ei⁹ q̄ potui et h; apud me uerbum eius. cum eam uolo dicere anteq;

Libe

voce quæ syllabas proferat: quod nomen eius ferre omnibus notum est. Quam tamen imaginem si ex animo meo proferre possem ad oculos hominum quæ alexandriam nouerunt: profecto aut omnes dicerent: non est ipsa: aut si dicerent: ipsa est. multum mirarer: atque inueniens in animo meo ipsam id est imaginem quasi picturam eius: ipsam tamen esse nescirem: sed eis crederem quod visam tenerem. Non autem ita quero quid sit iustus: nec ita inuenio: nec ita intueor cum id eloquor: nec ita probor cum audio: nec ita probor cum audio: quasi tale aliquid oculis videri: aut villo corporis sensu didicerim: aut ab eis quæ ita didicissent audierim. Deum enim dico et scieris dico: iustus est animus quæ scientia atque ratione in vita et moribus sua cuique distribuit: non aliquam rem absentem cogito: sicut carthaginem: aut fingo ut possum sicut alexandriam: siue ita sit siue non ita: sed prius quiddam cerno: et cerno apud me: etsi non sum ipse quod cerno: et multi qui audierunt approbaverunt. Et quis me audit atque scienter approbat: apud se et ipse hoc idem cernit: etiam si non sit ipse quod cernit. Iustus vero cum id dicit: id quod ipse est cernit et dicit. Et ubi etiam ipse cernit: nisi apud seipsum? Sed hoc mirum non est. Ubi enim se cerneret: nisi apud seipsum? Illud mirabile est ut apud se animus videat quod alibi nescit vidit: et verum videat: et ipsum verum scilicet iustum animum videat: et sit ipse animus: et non sit iustus animus: quæ apud se ipsum videt. Num est alius animus iustus in animo nondum iusto: aut si non est quæ ibi videt cum videt: et dicit quod sit animus iustus. nec alibi quæ in seipso videt: cum ipse non sit animus iustus? An illud quod videt veritas est interior prius animo: qui eam valet intueri: neque omnes valent. Et qui intueri valent hoc etiam quod intuent non omnes sunt: hoc est non sunt etiam ipsi iusti animi: sicut possunt videre ac dicere quid sit iustus animus. id est iusti. Quod vni esse potuerunt: nisi inherendo eidem ipsi forme quam intuent ut inde formarent: et sint isti animi: non tamen cernentes: aut dicentes iustum esse animum qui scientia atque ratione in vita ac moribus sua cuique distribuit: sed etiam ut ipsi iuste viuam: iusteq; morati sint: sua cuique distribuendo: ut nemini quicquam debeant nisi ut inuicem diligant. Et vni inherere illi forme: nisi amando? cur ergo alium diligimus quæ credimus iustum: et non diligimus ipsam formam: ubi videmus quod sit iustus animus? ut et nos iusti esse possim? An vero nisi et istam diligeremus nullo modo cum diligerem? quæ diligimus ex ista: sed dum iusti non sumus: minus eam diligimus quam ut iusti esse valeamus. Homo ergo qui credit iustus ex ea forma et

veritate diligit: quam cernit: et intelligit apud se ille quæ diligit. ipsa vero forma et veritas non est quod aliunde diligit. Neque enim inuenimus aliquid tale propter ipsam ut eam cum incognita est credendo diligamus ex eo quod iam tale aliquid nouimus. Quicquid enim tale aliquid perspexeris ipsa est: et non est quicquam tale: quam sola ipsa talis est: qualis ipsa est. Qui ergo amat homines: aut quæ iusti sunt: aut ut iusti sint amare debet. Sic enim semetipsum amare debet: aut quæ iustus est: aut ut iustus sit. Sic ei diligit proximum tamquam seipsum sine villo periculo. Qui enim aliter se diligit: iniuste se diligit: quam se ad hoc diligit ut sit iniustus. Ad hoc ergo ut sit malus: ac pro hoc iam non se diligit. Qui enim diligit iniquitatem: odit animam suam.

De vera dilectione.

Ca. VII.

Capitulum propter non est precipue videndum quod in hac questione quæ de trinitate nobis est: et de cognoscendo deo: nisi quod sit vera dilectio: imo vero quod sit dilectio. ea quippe dilectio dicenda que vera est: alioquin cupiditas est: atque ita cupidi abusu dicunt diligere: quemadmodum cupere abusu dicunt: quæ diligunt. Hec est autem vera dilectio ut inherentes veritati iuste viuam: et ideo contemnamus omnia mortalia pro amore hominum: quos eos volumus iuste viuere. Ita enim et mori pro fratribus vni iter parati esse poterimus: quod nos dominus Iesus christus exemplo suo docuit. Cum ei duo precepta sint in quibus tota lex pendet et prophete: dilectio dei et dilectio proximi: non immerito plerumque scriptura pro vtroque vni ponit. Siue tamen dei: sicut est illud. Scimus quam diligentibus deum omnia cooperant in bonum. Et iterum quisquis autem diligit deum hic cognitus est ab eo. Et illud: Quoniam charitas dei diffusa est in cordibus nostris pro spiritu sancto quæ datus est nobis. Et alia multa: quia et qui diligit deum: consequens est ut faciat quod precipit deus: et intantum diligit in quantum facit: consequens ergo est ut et proximum diligat: quia hoc precipit deus. Siue tamen proximi dilectione scriptura commemorat: sicut est illud. Inuicem onera vestra portate: et sic adimplebitis legem christi. Et illud. Omnis enim lex in vno sermone impletur: in eo quod scriptum est: diliges proximum tuum tanquam teipsum. Et in euangelio. Omnia quecumque vultis ut faciant vobis homines: ita et vos facite illis. hec enim est lex et prophete. Et pleraque alia reperimus in litteris sanctis: in quibus sola dilectio proximi ad perfectionem precipi videtur: et taceri de dilectione dei: cum in vtroque lex pendat et prophete. Sed et hoc ideo: quia et qui

Pa. 10

Mat. 22

Rom. 9

1. Cor. 8

Roma. 1

Gal. 6

1. Cor. 13

Mat. 7